

Arrest

nr. 171 963 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2015 werd ingediend door:

Naam: C(...)
Voornamen: B(...) D(...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- schrijven (definitieve plaatsing - arbeidsovereenkomst) dd. 05.12.2015 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties te Nederland met bijhorende loonfiches van mei-juni 2015; loonfiches derde persoon Actief Interim NV voor de periode 13.07.2015 - 09.08.2015
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 08.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- attesten dd. 17.08.2015 en 19.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van de attesten geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te (...). Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.
- bewijzen geldstorting (ING) dd. 28.07.2015 voor de periode 29.01.2015 tot 21.07.2015 waaruit blijkt dat er in deze periode maandelijks geld werd overgeschreven van de referentiepersoon naar betrokkene en zijn echtgenote. Echter, deze gegevens dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en tonen dan ook niet aan dat ze reeds financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 31.01.2014 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG) en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“2.2.

Schending van artikel 3 lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980:

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 verwijst voor de definitie van familieleden van een Belg naar artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, dat van toepassing is op familieleden van een Unieburger. Bijgevolg moet het begrip “bloedverwant in opgaande lijn ten laste” van een Belg en “bloedverwant in opgaande lijn ten laste” van een Unieburger op identieke wijze geïnterpreteerd worden en met name conform het Unierecht en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner.

De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt geen recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien.

Richtlijn 2004/38/EG stelt geen voorwaarden met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.¹

[1 Zie Mededeling van de Commissie van 3 april 2014 betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM (2014) 210 final, 5-6.]

In het arrest Jia (C-1/05), dat een prejudieel antwoord was betreffende de uitlegging van richtlijn 73/148/EEG, oordeelde het Hof dat de toestand van materiële afhankelijkheid moet bestaan in het land

van oorsprong of herkomst op het ogenblik van het verzoek om hereniging met de Unieburger. Het Hof baseerde zich hiervoor op oud artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap. Dat artikel bepaalde dat het bewijs dat iemand familie in opgaande (of neergaande) lijn is van de werknemer of zijn echtgenoot in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, geleverd wordt door overlegging van een door de bevoegde autoriteit van de „staat van oorsprong of van herkomst” afgegeven document waarin wordt verklaard dat deze verwant in opgaande lijn ten laste is van de werknemer of diens echtgenoot.

Zowel richtlijn 68/360/EEG, als richtlijn 73/148/EEG zijn inmiddels opgeheven en vervangen door richtlijn 2004/38/EG (de zgn. “Burgerschapsrichtlijn” of “richtlijn vrij verkeer”), waardoor deze laatste richtlijn de relevante rechtsbron is geworden van het begrip “ten laste” zijn.

Art. 3 lid 2 Richtlijn 2004/38/EG legt de lidstaten op om de binnenkomst en het verblijf van andere familieleden dan deze die onder de definitie van art. 2, lid 2 vallen te vergemakkelijken “die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie”. Deze verwijzing naar het ten laste zijn in het land van herkomst is daarentegen niet opgenomen in art. 2, lid 2, d) (familieleden in opgaande lijn) waaruit a contrario afgeleid kan worden dat voor personen die onder deze laatste bepaling vallen het ten laste zijn zich pas kan voordoen in het gastland.

Dit is ook de analyse van Prof. Herwig Verschueren, hoogleraar Internationaal en Europees sociaal recht aan de Universiteit Antwerpen, gastprofessor aan de Vrije Universiteit Brussel en voormalig ambtenaar van de Europese Commissie (zie H. VERSCHUEREN, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in “Migratie en migrantenrecht 12”, Die Keure, 2007, p. 195).

Het “ten laste zijn” is bovendien een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoeker en zijn echtgenote verblijven reeds sinds 31.1.2014 bij hun zoon in België.

Voordien verbleven zij reeds 5 jaar bij hem in Nederland.

Het mag dan ook bewezen zijn dat verzoeker ten laste is van zijn zoon.

Verzoeker brengt hieromtrent tevens de volgende stukken bij:

- Verklaring van ACMA administratiekantoor i.v.m. de maandelijkse uitkering van het ouderdomspensioen;

- Attest van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie systeem, waaruit blijkt dat verzoeker geen eigenaar is van een onroerend goed, noch enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan verzoeker;

- Attest van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie systeem, waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker geen eigenaar is van een onroerend goed, noch enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan de echtgenote van verzoeker;

Wanneer de bestreden beslissing dan stelt dat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende aantoonst dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, wordt door de bestreden beslissing een bijkomende voorwaarde opgelegd die niet voorzien is in de Richtlijn 2004/38/EG.

Wanneer de bestreden beslissing verder stelt dat er niet afdoende zou blijken dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, brengt verzoeker in huidige procedure een verklaring bij van het OCMW Hoogstraten dd. 22.2.2016 waarbij het OCMW verklaart dat de referentiepersoon GEEN inkomen heeft genoten lastens het OCMW.

De aangehaalde motivering in de bestreden beslissing voldoet derhalve niet aan de gestelde voorwaarden en schendt artikel 3 lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980.”

2.1.2. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich wenst te herenigen met haar Nederlandse zoon die in België verblijft. Een verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, bepaling die betrekking heeft op de gezinshereniging met een Belg, is derhalve niet dienstig.

Voorts moet erop worden gewezen dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische wetgeving. Een bepaling uit een richtlijn heeft slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel. De verzoekende partij toont niet aan dat de bedoelde richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 3, lid 2 ervan.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De verwerende partij stelt dat, om als ten laste te kunnen worden beschouwd in de zin van deze bepaling, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en is van oordeel dat dit niet is aangetoond.

De verzoekende partij betwist dit uitgangspunt en betoogt dat uit de bewoordingen van artikel 2, lid 2, d) van de richtlijn 200/38/EG kan worden afgeleid dat voor personen die onder deze bepaling vallen het ten laste zijn zich pas kan voordoen in het gastland.

De kernvraag is dus of de verwerende partij het begrip “ten laste” mag invullen alsdat er reeds een afhankelijkheidsrelatie moest zijn tussen de aanvrager en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), mag, wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “ten laste” zoals omschreven anders te gaan beoordelen. De ruptuur die de verzoekende partij wenst te maken tussen de situatie van gezinsherenigers voor en na de richtlijn 2004/38 waardoor het arrest Jia in casu niet van toepassing zou kunnen zijn, wordt tegengesproken door deze rechtspraak.

De verwerende partij kon derhalve de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, genoegzaam en in lijn met de Europese regelgeving en rechtspraak invullen door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447). Dat een bijkomende voorwaarde zou zijn toegevoegd, zoals de gemachtigde meent te kunnen laten gelden, is geenszins aangetoond.

Het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen kan, zoals de verzoekende partij terecht stelt, met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat uit het Attest van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie systeem, blijkt dat noch zij, noch haar echtgenote eigenaar is van een onroerend goed, of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan één van hen, maar gaat er volledig aan voorbij dat de gemachtigde dienaangaande heeft vastgesteld dat dit attest niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene, zodat het attest niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen. Zij toont dus op geen enkele wijze aan dat dit kennelijk onredelijk of niet correct zou zijn. Waar zij, ten slotte, nog verwijst naar de verklaring van "ACMA administratiekantoor i.v.m. de maandelijkse uitkering van het ouderdomspensioen" moet vooreerst worden vastgesteld dat zij dat stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur zodat zij het niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Hetzelfde moet worden vastgesteld met betrekking tot het document van het OCMW van Hoogstraten van 22 februari 2016. Met een stuk dat dateert van na de bestreden beslissing kon de verwerende partij uiteraard geen rekening houden, en de Raad dienvolgens evenmin.

Aangezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op niet deugdzame wijze zou hebben geconcludeerd dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van de vereiste afhankelijkheidsrelatie die reeds bestond in het land van herkomst, volstaat deze vaststelling om de aanvraag af te wijzen.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote vanzelfsprekend een hechte familieband hebben met hun zoon. De tegenpartij heeft bovendien ten onrechte een bijkomende voorwaarde voor de gezinshereniging aangenomen. De aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing rechtvaardigen hoegenaamd geen dussdanige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Opdat de verzoekende partij een belang zou kunnen laten gelden bij haar grief moet zij in eerste instantie uiteraard aantonen dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar zoon.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Niettegenstaande het gegeven dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij en haar echtgenote samenwonen met haar zoon, is uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet alleen gebleken dat zij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn geweest, maar al evenmin dat zij ook nu niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. De verzoekende partij is er niet in geslaagd deze motivering als onwettig, kennelijk onredelijk of niet correct af te doen, zo blijkt uit de beoordeling van de middelen die tegen deze beslissing gericht zijn. In die optiek kan zij niet zonder meer verwijzen naar de “hechte familieband” die zij en haar echtgenote zouden hebben met hun zoon. Immers, zoals reeds werd gesteld, moet tussen ouders en hun meerderjarige kinderen blijk worden gegeven van bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewone affectieve banden overschrijden. De verzoekende partij slaagt er echter niet in één en ander aannemelijk te maken en toont dus niet aan dat zij en haar zoon een beschermenswaardig gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, om de volgende redenen:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Zich baseren op een voorwaarde die niet is voorzien in de Richtlijn 2004/38/EG en de wet van 15.12.1980 om een negatieve beslissing te nemen, is immers volstrekt onvoldoende en niet afdoende.”

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de motivering van de beslissing niet correct is omdat een voorwaarde werd toegevoegd aan de Richtlijn 2004/38/EG, kan worden verwezen naar hetgeen reeds onder het eerste middel werd uiteengezet om het derde middel af te wijzen.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS